

LIBRIS | We know
books **WOLFF**

**LUMEA
ESTOMPATĂ**

roman

Traducere din limba germană
de Andreea Odoviciuc

Lebăda Neagră
Iași, 2022

Cuprins

Zăpadă	9
Ecou	42
Leviatan	71
Hoinarii vântului	98
Macromolecular	124
Jupiter	157
Prestigio	189
<i>Mulțumiri</i>	225

Zăpadă

Lasă-mi copilul!

Florentine nu gândi propoziția aceasta și nici nu o rosti cu voce tare. Se încredință pur și simplu ei. Propoziția i se impregnase în trup, o însoțea. Mai întâi în sania trasă de cai, apoi în trenul spre Arad, de unde luă un taxi de la gară până la spital. *Lasă-mi copilul, te rog!* Propoziția se imprima în zăpadă, zbura în sus asemenea fulgilor de la marginea străzii, înaintând împreună cu ea de-a lungul șinelor, monoton, sacadat. Un șuier subțire, înalt răsuna ca o avertizare. În taxi, propoziția deveni noduroasă și solidă, îi stătea în esofag, îi stătea în stomac, în pumni, în gură. *Lasă-l, te rog!*

Ningea de o săptămână. Mai întâi fulgi mici, aparent inocenți, presărați prin curte ca pe spatele unui animal. Se așternură pe acoperișurile caselor, alunecând, la început, doar de pe turla bisericii. Fiecare fulg era ca o creație unică, zămislită parcă din preaplin, trimisă astfel încât totul să dispară: satele din jur, ogoarele, dealurile de la orizont și, în final, orizontul însuși. Hannes renunțase să rânească toată zăpada din curte și se limitase să croiască un culoar cu acces la stradă și spre casa vecină. Ieșea afară

de trei ori pe zi și se împăcase cu gândul că munții de zăpadă de pe ambele părți continuau să se înalțe mai sus de un metru.

Prin acele coridoare o însoțise pe Florentine înainte de prânz. Ieșiseră din curte, traversaseră strada și trecuseră pe lângă biserică. Pe strada principală se afla o singură sanie. Pe capră stătea un bărbat îmbrăcat cu manta și căciula de blană, cufundat în sine de parcă dormea. Florentine și Hannes schimbă o privire. Florentine încuviință din cap. Când cei doi se apropiară de sanie, bărbatul se îndreptă de spate. Se urcă pe platforma încărcată, deschise mai multe butoaie de lemn și își laudă marfa. Într-un butoi se vedeau trupuri de pești, toate orientate în aceeași direcție, cu burțile argintii și spatele de un negru cenușiu, semănând cu un banc în mare pregătit să-și schimbe direcția în orice clipă. Într-un alt butoi erau așezați în formă de stea, cu cozile la mijloc și capetele spre exterior: duzini de capete, branhii, ochi.

Hannes explică situația, îi întinse bărbatului niște bani și cumpără în final chiar și câțiva pești de la el ca să îl convingă să o ia din loc. Peștele avea să ajungă la gunoi. După călătoria aceasta, Florentine nu avea să mai mănânce vreodată hering sărat.

Cu o lovitură de bici bărbatul îndemnă calul să pornească la drum. Hannes făcu și el câțiva pași, de parcă ar fi vrut să urmeze sania. Florentine privi înapoi până când Hannes dispăru după curbă. La scurt timp după aceea, dispăru și satul. Tălpile saniei alunecau pe zăpadă,

LIBRIS | We know books

hamurile scârțâiau, un clopoțel suna limpede, neconținut. Când își atingea pânțele, Florentine avea impresia că aude un sunet ca și când s-ar sparge sticla în bucăți. Fiecare curbă era o repetare a celei de dinainte, fiecare pâlț de copaci o replică a celui anterior. Nu existau culori sau contururi clare, ci doar alunecarea înainte a saniei, sunetul limpede al clopoțelului și mirosul de pește sărat. Pe un drum de țară deschis, unde nu erau nici copaci, nici case care să frâneze vântul, Florentine își imagină cum tălpile saniei se abat de la drum. Butoaie și pești se răstoarnă, iar o mână mare îi împrăștie cu indiferență pe zăpadă – un model negru-cenușiu pe albul infinit.

Vizitiul tăcea. Florentine observă că bărbatul o examina cu coada ochilor și că luase de mult la cunoștință cum își împreuna ea mâinile pe burtă și se proptea de fiecare dată când mergeau pe porțiuni denivelate. Vizitiul mâna calul pe mijlocul drumului, reducând viteza în curbe – înțelesese despre ce era vorba. Ochii lui, încadrați de manta și de căciula de blană, erau singura parte din el pe care o vedea Florentine. Nu putea distinge nici vârsta bărbatului, nici dacă chipul lui era frumos sau reflecta ceva din asprimea mâinilor. Florentine îi era recunoscătoare. Bărbatul cunoștea străzile, putea să se orienteze în ciuda marcajelor proaste, folosindu-se de arbuști și copaci care pentru ea nu aveau nicio semnificație. Știa pe lângă care copac trebuia să vireze, ocolea ori de câte ori în calea lor se conturau obstacole pe care

ea le percepea mult prea târziu. Probabil că mergea pe drumurile acelea de ani de zile, și pe timp de vară, și pe timp de iarnă, cu peștele sărat cu care asigura traiul său și al familiei sale.

„Taman un român”, ar fi zis tatăl ei. Dar, în acest moment, bărbatul îi era mai apropiat decât orice alt om.

Zăpada adusese cu sine o luminozitate care în timp îi stârnise Florentinei o stare de agitație și neliniște și o împinse în ultimele zile dintr-o cameră în alta a casei – camere care încă îi erau străine. Avea impresia că încăperile o analizau, că nu le scăpau nici măcar cuvintele șoptite, nici gesturile mărunte și că își făcuseră de mult timp o impresie despre ei doi: o femeie cu pielea pistruiată, slabă, aproape deșirată, cu pantaloni evazați și vestă brodată; un bărbat cu barbă întregă și păr de lungime medie, care juca fotbal și cânta la chitară și care fusese trimis la granița de vest a țării ca să ia în primire prima lui parohie. Un cuplu în jur de douăzeci și cinci de ani care își petrecea serile jucând cărți. Încercau să se familiarizeze cu casa, camerele sale numeroase, grădina și butucii de viță-de-vie, gutuii, piersicii și perii săi cu aceeași curiozitate cu care sătenii încercau să se familiarizeze cu ei doi. Florentine crescuse la oraș și nu știuse ce presupunea viața la țară, ce avea să ceară de la ea, dar voia să facă tot ce-i stătea în puteri pentru ca acel experiment să fie unul de succes.

În după-amiaza zilei de dinainte, tinerii care jucau scena Nașterii Domnului merseseră din casă în casă. Totul decurgea fără zgomot. De când începuse să cadă zăpada, nu se mai auzeau porți deschizându-se sau închizându-se, bătăi la uși, țipete de copii sau strigăte peste gard. Zăpada exilase zgomotele în case, pierise până și lătratul câinilor care se auzea de mai multe ori pe zi și în fiecare noapte, propagându-se din aproape în aproape până când urletele cuprindeau întregul sat. Acum înceta, de fiecare dată pe neașteptate, lăsând în urmă o liniște mai profundă decât cea de dinainte. Dacă Florentine ar fi fost nevoită să numească ceva ce-i definea noua viață, ar fi numit liniștea aceasta.

Florentine urmărise de la fereastra bucătăriei traseul tinerilor. Șase siluete înfășurate în veșminte albe, abia distingându-se printre munții de zăpadă: Iosif, Maria cu podoabe de mireasă, doi îngeri cu sceptre și săbii, bou și măgar cu fețe schimonosite și coarne lungi. Când cel de-al doilea înger o striga pe Maria în holul casei parohiale, Florentine a simțit ceva fierbinte între picioare. Ajunsă în baie, și-a tras pantalonii jos, iar de pe coapsă i-a picurat sânge pe podeaua de gresie. Moașa i-a dat un medicament pentru oprirea sângerării. În dimineața următoare, Florentine a început să sângereze din nou și a hotărât, fără să stea prea mult pe gânduri, să pornească la drum. Voia să meargă la spital chiar dacă ninsorile izolaseră satul de transportul feroviar.

În drum spre gară, Florentine se gândea la ce avea să spună Hannes la slujba de Crăciun din acea zi: de neînfrânt să fie cel ce nu vrea să învingă, cel ce s-a lepădat de propria voință și și-a încredințat viața în mâinile Domnului. În ziua asta, Florentine nu era de neînfrânt. Își încrucișă brațele pe pânțele, își lipi coapsele strâns una de alta și închise ochii. Dar nu găsi întuneric, ci doar alb nesfârșit.

Vânzătorul de pește a așteptat până când a sosit trenul. Abia mai târziu, femeia și-a dat seama că nu schimbase nicio vorbă cu el tot drumul. Când trenul se puse în mișcare, Florentine își desenă un vizor ștergând fereastra aburită. Bărbatul stătea pe peron, cu mâinile adâncite în buzunarele mantalei și chipul înfășurat de căciulă și guler. Îl salută dând din cap și avu impresia că și el făcuse același lucru sau poate doar ridicase mâna; de îndată ce trenul lăsă gara în urmă, nu mai reuși să-și amintească.

Până și cineva care ți-a fost singurul om pe lumea asta poate să dispară, ca și când n-ar fi existat niciodată, gândi Florentine.

Printre lamentările, rugămințile și plânsetele celorlalte femei, Florentine nu reușea să-l înțeleagă mai deloc pe medicul aflat la capătul patului.

Oare chiar o întrebase ce anume luase?

Medicul avea un cap chel și mâini vânjoase pe care le scotea din buzunarele halatului doar ca să-și șteargă nasul. Până în acel moment nu o consultase nimeni.

— Nimic, nu am luat *nimic*. Am venit aici ca să îmi salvați copilul.

Florentine dădu să se ridice. O asistentă medicală, care stătea lângă patul ei, o împinse înapoi pe spate. Apoi, medicul se sinchisi să o palpeze. Își lipi capul de burta ei. Florentine îi simți urechea mare, rece. S-a rostit ceva, s-a notat, dar ea nu a înțeles nimic. Medicul plecă fără să le acorde vreo atenție celorlalte femei. Asistenta medicală îi întinse Florentinei o pilulă albăstruie. Florentine se uită la ea cu neîncredere, apoi o înghiți. După aceea, în sfârșit, întuneric.

Când s-a trezit, dincolo de ferestre era noapte. Își puse mâinile pe pânțece, așa cum o făcuse în ultimele șase luni, cu palmele întinse și degetele răsfirate. Oricât de ciudat ar fi sunat, Florentine vedea copilul, îi simțea contururile. Conform aprecierilor ei interioare, putea să se liniștească. Își puse picioarele pe podea și se ridică fără tragere de inimă, desculță, întrucât nu-și găsisese paucii. În patul de alături stătea întinsă o fată abia trecută de cincisprezece ani; era din Transilvania, din câte își putea da seama Florentine după cămașa ei de noapte. Avea privirea fixată în tavan și nu se mișca. Lângă ea era întinsă o româncă. Murmura ca pentru sine ceva ce suna a poezie sau poate o rugăciune. O femeie, de altfel prea bătrână pentru o sarcină, stătea în șezut pe marginea patului, se ținea de burtă și se legăna înainte și înapoi. Cineva plângea, alte femei vorbeau între ele. Florentine simți apoi în ceafă o furnicătură caldă, prevestitoare.

O femeie o fixa cu privirea, de lângă fereastră, ca și când ar fi vrut să-i spună: nu te mai zgâi la celelalte. Florentine simți cum ceva în ea se scufundă. Aerul era sufocant. Amestecul de voci scăzu în volum, abia mai străbătea până la ea, dar se auzea în continuare. Îi trecu prin minte că toate femeile de acolo fuseseră aduse împreună într-o cameră în mod deliberat. Medicii erau exonerati astfel de a le privi ca pe ființe umane separate. Era mai ușor să evaluezi și să judeci de la capătul patului.

Florentine merse de-a lungul culoarului puternic luminat. Nimeni în jur. În cele din urmă găsi ceva ce părea a fi o toaletă. Intră, se sprijini de ușă și închise ochii. Abia atunci și-a dat seama de duhoare. Nu era niciun vas de toaletă acolo, doar două găuri în podea. Încăperea i se dizolvă în fața ochilor când observă ce zăcea pe podea, ca și când ar fi fost azvârlit dintr-o găleată și purtat cu o mătură până în closet. Văzu brațele mici, mâinile minuscule, încă aduse aproape de corp, coloana vertebrală încovoiată, capul asemănător cu cel al reptilelor, cu pleoapele plâpânde închise, pielea roz, petele albastre, sângele. Florentine abia fu în stare să se aplece într-o parte deasupra unei chiuvete, apoi vomită imediat.

Dacă voiai să pui capăt unei sarcini nedorite, săreai de pe masă, cărai lucruri grele sau rugai pe cineva să te lovească în burtă. Femeile din sat, care se ocupau de avorturi, așa-numitele „făcătoare de îngeri”, sfătuiau gravidele

LIBRIS | We know books

să consume salvie, arnică, rozmarin, pătrunjel, pelin sau angelică în doze mari. Dacă nimic din toate acestea nu funcționa, atunci gravidele își administrau cianură de concentrație slabă sau se foloseau de andrele. Femeile care recurgeau la astfel de măsuri își asumau riscul de a deveni infertile.

Sau ajungeau să aibă aceeași soartă ca Nika.

Se cunoscuseră la primărie, unde așteptau la coadă să fie primite într-un birou. Nika era de părere că statul la coadă fusese gândit de guvern ca formă de exercițiu fizic, ceea ce o scutea pe ea de a face orice alte activități sportive. În opinia ei, timpul astfel câștigat trebuia petrecut savurând o ceașcă de cafea. Sau un pahar de vișinată – sau, mai bine, și una, și alta.

Nika era prima prietenă pe care și-o făcuse Florentine în sat. Cele două femei se întâlneau de mai multe ori pe săptămână să bea împreună cafea sau vișinată. De cele mai multe ori, făceau asta în bucătăria Nikăi, acolo unde radioul răsuna, unul dintre cei trei copii se juca, iar Nika pregătea mereu fie o prăjitură la tavă în cuptor, fie o supă pe aragaz. Hannes își putea da seama după miros unde fusese Florentine. Un amestec de arome de bucătărie și iz de țigări și cafea.

Nika, ținând o țigară între degete, cu firele subțiri de fum ridicându-se în aer, încâlcindu-se prin mișcările mâinilor cu care accentua, comenta sau punea sub semnul întrebării cele spuse – aceasta era prima imagine

care îi apărea în minte Florentinei când se gândea la prietena ei. Apoi ochii de un verde deschis (o expresie între așteptare și zburdălnicie), rapiditatea în gândire, ironia și pofta ei de a râde, care îi dezvăluiau totodată și melancolia. O moștenire de familie, după cum afirma ea însăși. Nika se născuse în Bucovina, într-un sat în care prima ei dragoste își curmase viața la vârsta de optsprezece ani. „Numai poeți să nu vă faceți!”, își sfătuia Nika fiii. Poeții mor de tineri și spun ceea ce cred ei că nu au voie să spună; fie de partea asta sau de partea cealaltă a pădurilor.

Atât Florentine, cât și Nika rămaseră însărcinate în timpul verii. Însă Nika nu mai voia încă un copil. Își injectă o substanță care, în mod normal, se administra vacilor și muri în trei zile din cauza crampelor. Cei de la spital refuzaseră să o trateze. În Republica Populară Română nu se făceau avorturi.

Medicul cu urechea rece o externă pe Florentine la sfârșitul săptămânii. Sângerările încetaseră și nu mai era nimic de făcut în privința ei. Din comportamentul lui, Florentine avea impresia că o suspecta în continuare că ar fi luat ceva pentru întreruperea sarcinii, dar nu zise nimic. Era bucuroasă că se putea întoarce acasă. Că putea să scape din camera supraaglomerată, să doarmă în propriul pat, să facă o baie și să fie alături de Hannes – care încercase să o viziteze, dar nu fusese primit în spital, după cum aflase Mariana, femeia care afla totul. Florentine mersese adesea la patul țigăncii, de unde deschiseseră